

Ungnadovi gostje.

Romanca.

Tam v Urahu, mestu nemškem,
Pri vinu sedijo možjé;
Jasné se jim temui obrazi,
In govori krasni zvené.

A kaj ti je, Primož Trubar,
Da v družbi veseli molčiš?
Oblak ti je splaval na čelo,
Ko v čašo zamišljen strmiš.

Zakaj prihodnosti lepše,
Zakaj ne slaviš je nocoj?
Zakaj od Lutrove vere
Ne vžiga se pógled tvoj?

»Oj, misel na zemljo domačo
Takó mi srcé teží:
Pretesna, pretesna je meni,
Tam meni prostora ni.

Osrečiti brate svoje
Htel z uki sem novimi jaz,
Sovražnikov zbal se nisem,
Ponosno jim gledal v obraz.

Bal njega se nisem, Ti veš, Bog,
Kdor z uki slepil je naš rod,
Kdor z zlobno in zlo besedo
Zapiral mi v srca pot.

Vojvodsko je žezlo me vzmoglo,
Ni vzmoglo me žezlo duhá — — —
Nadvojvoda Karol je vzdignil
Svoj prestol nad prestol Bogá.

Oj, Karol, očém si ti mojim
Zaprl domačo zemljó . . .
Da v roki jo puščam tvoji,
Zató mi je v srci hudó . . .»

Govoril je Primož Trubar,
»Zamišljeni vsi obmolcé . . .
Pa vstane sedaj baron Ungnad,
Navdušeno Trubarju Źdé :

»Oj, Trubar, nadvojvoda Karol
Zemljó ti je svojo zaprl;
Glas tvoj je umrl za njega,
Za národ tvoj ni umrl.

Saj senca vojvodskega žezla
Nikoli duha ne stemui,
Ko dvigne na prostih se krilih,
Noben ga vladar ne vdří

Tvoj rod se je dvignil, oj, Trubar,
In ti si rešitelj njegov,
Ko z drago domačo besedo
Duhá si otel mu okóv.

Povejte, prijatelji modri,
Kdo národu pravi je kralj:
Kdor vlada telesu — ali
Kdor duhu življenje je dal?

Vojvodova slava je senca,
Ki spremlja vse dni ga zvestó,
Zvestó ga spremlja do groba —
In ž njim strohni pod zemljó.

A z národom tvoja slava
Na veke, na veke živí;
Oj, Trubar, ti rod si ustvaril,
Življenje podaril mu ti.«

Takó je govoril Ungnad;
Navdušenost vsem je v očéh,
Veselo pojó kozarci
O lepših' bodočih dnéh.

Trošan.

